

บทที่ 4

คุณสมบัติของผู้เรียนภาษา

ความสามารถทางด้านภาษาของคนเรานั้นมีมาตั้งแต่กำเนิด จึงทำให้ทุก ๆ คนสามารถเรียนรู้ภาษาของตนเองได้อย่างไม่มีปัญหา Chomsky นักภาษาศาสตร์ที่มีความเชื่อในเรื่องของเหตุผลก็ยังคงได้กล่าวว่า ภาษาเป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด คนทุกคนเกิดมาพร้อมกับความสามารถในการเรียนรู้ภาษาใด ๆ ก็ได้ และไม่จำเป็นว่าคนไทยเกิดมาก็จะต้องเรียนรู้ภาษาไทย ทั้งนี้การเรียนรู้ภาษาจะต้องขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมด้วย เป็นคนไทยหากแต่ไปเกิดหรือเติบโตในประเทศอเมริกา โอกาสใช้ภาษาอังกฤษมีมากกว่าภาษาไทย เด็กไทยคนนั้นก็พูดภาษาอังกฤษตามสำเนียงอังกฤษที่พูดกันในแถบนั้น การที่เด็กไทยพูดอังกฤษได้ก็เพราะข้อมูลและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางภาษานั้นเด็กได้พบ ได้เห็น ได้ยิน และใช้สนทนอยู่ในชีวิตประจำวันนั่นเอง

ส่วนกรณีที่เรียนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองนั้น จะเห็นว่ามีสถานการณ์ไม่เหมือนกัน เพราะมีหลายสิ่งหลายอย่างที่แตกต่างกัน ฉะนั้นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กไทยจึงต้องเกี่ยวข้องกับความสามารถของผู้เรียนด้วย ซึ่งจะพบว่าเด็กบางคนสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ดี แต่บางคนก็เรียนไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่ได้รับความรู้มาจากครูคนเดียวกัน หากจะพิจารณากันให้ถ่องแท้แล้วก็มีปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องด้วย เช่น ตัวครูผู้สอน วิธีสอน และทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อภาษานั้น ๆ ด้วย หากจะพิจารณากันแต่ความสามารถของผู้เรียนแต่เพียงด้านเดียวแล้ว ก็ย่อมจะตอบได้ว่าคนทุกคนจะมีความสามารถไม่เท่ากัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใด ๆ ก็ตาม แต่ปัญหาหนึ่งที่น่าจะนำมาพิจารณาก็คือ ทำไมคนบางคนจึงไม่สามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้เป็นที่เข้าใจ และใช้ประโยชน์ได้ ทั้ง ๆ ที่มีความพยายาม และฝึกฝน ปฏิบัติตนตามหลักการสอนทุกประการ เมื่อได้มีการพิจารณาโดยละเอียด และศึกษาปัจจัยจากคนที่เรียนภาษาได้เป็นผลดี พบว่าการเรียนภาษาให้มีความสามารถนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญ 3 ประการ คือ

1. ทัศนคติ
2. แรงจูงใจ
3. โอกาส

ทัศนคติ

ในเรื่องทัศนคตินี้ หากเป็นกรณีของเด็กเรียนภาษาแม่ ย่อมเรียนได้โดยมีทัศนคติที่ดี ยอมรับและใช้สื่อสารอย่างเป็นธรรมชาติ แต่เมื่อโตขึ้น และต้องมาเรียนรู้ภาษาที่สอง อาจมีความรู้สึกเปลี่ยนไป บางคนอาจรู้สึกว่าเป็นการฝืนธรรมชาติ และต้องใช้ความพยายามมาก ทำให้รู้สึกไม่ชอบเท่ากับเรียนภาษาแม่ Gardner และ Lambert (1972) ได้ชี้ให้เห็นว่าทัศนคติมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา นักภาษาศาสตร์บางคนยังเห็นว่าทัศนคติมีส่วนสัมพันธ์กับแรงจูงใจ ดังนั้น ทัศนคติจึงเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนภาษาที่สอง

แรงจูงใจ (Motivation)

นับว่าเป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสัมฤทธิ์ผลของการเรียนรู้ทุกอย่าง ไม่ใช่เฉพาะการเรียนภาษาที่สองเท่านั้น แรงจูงใจในการเรียนภาษาที่สองของเด็กไทยนั้น มีเพียงเรียนเพื่อให้สอบได้ผ่านเท่านั้น ไม่ได้คิดที่จะเรียนภาษาใช้เพื่อประโยชน์อย่างอื่น การเรียนภาษาอังกฤษของเด็กไทยจึงยังไม่ดีเท่าที่ควร หนึ่งมีผู้กล่าวว่า การเรียนภาษาที่ให้ผลดีที่สุดนั้น ต้องเรียนในประเทศที่มีการพูดและการใช้ภาษานั้น นั่นก็คือเป็นการเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมที่เป็นธรรมชาติ ความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาเป็นเครื่องสื่อสารกับบุคคลรอบข้าง ทำให้ผู้เรียนมีความพยายามในการเรียนรู้ และปฏิบัติจริงมากขึ้น ดังนั้นหากจะให้ผู้เรียนเกิดความสามารถมาก ๆ ในการเรียนภาษาที่สอง ก็จำเป็นที่จะต้องสร้างบรรยากาศสิ่งแวดล้อมให้มีการใช้ภาษานั้น ๆ หรือสร้างกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้สนใจตามความถนัดของตน ให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่าจำเป็นต้องเรียนในสิ่งที่ตนเองต้องการรู้

โอกาส

โอกาสในการใช้ภาษาเป็นอีกปัจจัยหนึ่งในการเรียนภาษา คำว่าโอกาสในที่นี้ หมายความว่า เวลาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนที่จะช่วยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ หรือได้ฝึกฝนภาษาที่ได้เรียนมา ดังเป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า การเรียนภาษาไม่ได้เรียนแต่ในด้านทฤษฎีเท่านั้น ผู้เรียนจะต้องรู้จักนำสิ่งที่ได้เรียนรู้มาทดลองใช้ มาฝึกปฏิบัติ และยังคงหาโอกาสฝึกฝนเพิ่มเติมจากนอกห้องเรียน เพื่อเป็นการเพิ่มพูนความรู้ของตนเอง เช่น การเข้าร่วมเป็นสมาชิกในชมรมภาษาอังกฤษ, การฟังวิทยุภาคภาษาอังกฤษ หรือดู

¹Gardner, R.C. & Lambert W.E. 1972 Attitude and Motivation in Second Language Learning (Rowley, Mass : New bury House)

ภาพยนตร์, วิดีโอ ที่มีเสียงภาษาอังกฤษ หรืออ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ เป็นต้น

ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาทั้ง 3 ดังกล่าวนี้ หากจะพิจารณากันให้ถ่องแท้แล้ว จะเห็นว่า จะแยกกันโดยสิ้นเชิงไม่ได้ หากขาดอย่างใดอย่างหนึ่งกระบวนการเรียนรู้ภาษาก็ไม่สมบูรณ์ คนที่มีความสามารถด้านภาษา และมีแรงเสริมในการเรียนรู้ หากขาดโอกาสการเรียนรู้ภาษานั้น ๆ ก็ไม่เกิดผลสัมฤทธิ์ รู้แต่ทฤษฎีแต่ขาดภาคปฏิบัติ หรือผู้เรียนมีโอกาสดี แต่ไม่มีความอยากเรียนประกอบกับขาดความสามารถ ก็ทำให้การเรียนภาษานั้นเป็นไปอย่างเชื่องช้า ในทำนองเดียวกัน ผู้เรียนมีความสามารถสูง และมีโอกาส แต่ไม่ชอบเรียนเพราะขาดแรงจูงใจ การเรียนภาษาก็จะเป็นไปอย่างแค้น ๆ อาจจะเรียนพอให้สอบผ่านไปได้เท่านั้น เมื่อสอบได้แล้วก็ไม่สนใจภาษาอีกเลย นับว่าเป็นสิ่งที่น่าเสียดายอย่างยิ่ง

ฉะนั้น หากสังเกตให้ดีจะเห็นว่า คนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษามักจะมี ปัจจัย 3 อย่างนี้เสมอ หรือหากไม่มี ท่านผู้นั้นก็สามารถสร้างปัจจัยทั้ง 3 นี้ขึ้นมา เพื่อให้การเรียนภาษานั้นเกิดผลสัมฤทธิ์ได้

ปัญหาของผู้เรียนภาษา

เราไม่อาจจะหนีหลักความจริงข้อหนึ่งในด้านเรียนรู้ได้ก็คือ ผู้เรียนแต่ละคนต่างก็มีเอกลักษณ์และอัตราการเรียนที่แตกต่างกัน นั่นก็คือ ความสามารถทางสมองของแต่ละคนมีไม่เท่ากัน แต่ทุก ๆ คนต่างก็สามารถที่จะเดินไปยังจุดหมายปลายทางร่วมกันได้ เพียงแต่จะช้า-เร็วต่างกันเท่านั้น ซึ่งทั้งนี้ต่างก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่างประกอบกัน คือ

1. ปัญหาเรื่องความสนใจของผู้เรียน

สำหรับปัญหานี้ผู้ที่มองเห็นว่าเป็นปัญหายากที่สุดได้แก่ ครูผู้สอนนั่นเอง ในฐานะที่ผู้เขียนก็เป็นครูสอนภาษาด้วยคนหนึ่ง ก็มักจะได้ยินเพื่อน ๆ ครูด้วยกันกล่าวอย่างเหนื่อยหน่ายใจว่า ผู้เรียนดูจะไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษเสียเลย สอนก็ไม่สนุก เรียนกันไปแบบซังกะตาย พอให้หมดเวลาเท่านั้นเอง แม้ว่าผู้สอนจะได้พยายามหากิจกรรมและวิธีสอนที่ดีมาใช้แล้วก็ตาม ก็ยังไม่ช่วยทำให้การเรียนการสอนมีชีวิตชีวาแต่อย่างใด ผู้เรียนก็ยังบ่นตลอดเวลาว่าไม่รู้ว่าจะต้องเรียนภาษาอังกฤษไปทำไม ในเมื่อเรียนไปก็ไม่ได้ใช้ประโยชน์

ปัญหาเรื่องความสนใจของผู้เรียนนี้ นับว่าเป็นสิ่งที่สำคัญและสัมพันธ์ต่อการเรียนรู้มาก ทางแก้ปัญหานี้จึงต้องแก้ที่ครูผู้สอน โดยที่ครูจะต้องคำนึงถึงความสนใจของผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของการเรียนภาษา ครูจะต้องพยายามสร้างบทเรียน และกิจกรรมเสริม

บทเรียน ให้มีความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเข้าร่วมในกิจกรรมทุกครั้ง ให้โอกาสในการฝึกหัดการใช้ภาษา ทั้งในด้านการฟัง, การพูด การอ่าน และการเขียน ควรมีการทำกิจกรรมที่แปลก ๆ บ้าง เพราะถ้ากิจกรรมซ้ำ ๆ ผู้เรียนก็เบื่อ ก็จะส่งผลไปถึงทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษได้ ฉะนั้นผู้สอนนับว่าเป็นตัวจักรสำคัญต่อการแก้ปัญหาเรื่องความสนใจของผู้เรียน ผู้เขียนเคยได้ยินผู้เรียนหลายท่านมาบ่นให้ฟังถึงวิธีการสอนของอาจารย์ บางคนว่า มีวิธีการสอนดี แต่ซ้ำซาก จำเจ น่าเบื่อ ทำให้ไม่อยากเข้าเรียน ซึ่งก็อาจจะเป็นความจริง เพราะผู้สอนบางท่านก็มุ่งที่จะให้ความรู้อย่างเดียว จึงสอนอย่างไม่หยุดยั้ง ไม่แสดงความสนใจต่อผู้เรียนว่าจะมีปฏิกิริยาอย่างไร ไม่ได้คำนึงว่าผู้เรียนนั้นมีความสามารถในการรับรู้ไม่เท่ากัน ดังนั้นหากผู้สอนจะคำนึงถึงความสนใจ และเข้าใจถึงความต้องการของผู้เรียนบ้าง ก็คงจะช่วยลดปัญหาเรื่องความสนใจได้บ้าง เพื่อเมื่อผู้สอนทราบถึงความต้องการของผู้เรียน ก็ย่อมจะต้องหาวิธีการสอนที่ดีที่สุด จัดหาเทคนิค และกิจกรรมที่เหมาะสม ให้กับผู้เรียนตามความสามารถ และให้คำแนะนำกับผู้เรียนได้รู้จักวิธีการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม เมื่อพ้นออกจากห้องเรียนไปแล้ว

2. ปัญหาเรื่องพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน

ปัญหาข้อนี้ ก็คงจะมีสาเหตุมาจากตัวครูผู้สอนอีกเช่นกัน จึงทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ที่ไม่ได้ระดับกับชั้นที่เรียน ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับหลายปัจจัยของผู้สอน กล่าวคือ ความรู้พื้นฐานทางภาษาของผู้สอน หากผู้สอนไม่มีความรู้ดีพอ ก็จะปูพื้นฐานความรู้ให้กับผู้เรียนผิดได้ ผู้สอนบางท่านมีความรู้ดี แต่ถ่ายทอดความรู้ให้กับผู้เรียนไม่เป็น ผู้เรียนก็จับหลักสำคัญของภาษาไม่ได้ ปัญหาเรื่องนี้ นับว่าเป็นปัญหาสำคัญและต้องช่วยกันแก้ไขอย่างรีบด่วน เพราะการที่ผู้เรียนได้รับการเริ่มต้นที่ดี โดยมีครูที่มีความสามารถในการสอนภาษา ก็จะทำให้ผู้เรียนเรียนได้อย่างถูกต้อง เรียนได้อย่างรวดเร็ว มีพื้นฐานแน่นพอที่จะเรียนในขั้นสูงต่อไปได้อย่างสบาย

3. ปัญหาเรื่องความไม่เชื่อมั่นของผู้เรียน

โดยปกติการเรียนหนังสือของนักเรียนไทย ไม่ว่าจะเรียนอยู่ในระดับใดก็ตาม ผู้เรียนก็เรียนด้วยความเรียบร้อย เคารพผู้สอนอย่างแท้จริง ไม่นิยมการซักถาม การอภิปรายใด ๆ ในห้องเรียนเลย เป็นการเรียนการสอนที่ปราศจากปัญหา แต่การเรียนภาษาอังกฤษหากมีบรรยากาศดังกล่าวข้างต้นนี้ นับว่าเป็นการเรียนการสอนที่ไร้ประโยชน์และคุณค่าโดยสิ้นเชิง การเรียนภาษาจะต้องมีการฝึกหัด การแสดงออก แต่ผู้เรียนไม่ค่อยกล้าแสดงออก เพราะกลัวเพื่อนจะหัวเราะเยาะเอาบ้าง กลัวตอบผิดบ้าง หรือกลัวว่าคำถามของตนถ้าหากถามแล้วจะทำให้ครูไม่พอใจบ้าง นับว่าเป็นการเรียนรู้อาษาที่ไม่ถูกวิธีเลย ผู้เรียนควรจะเปลี่ยนทัศนคติในการเรียนภาษาเสียใหม่ หัดซักถาม หัดกล้าแสดงออก และต้องหมั่นฝึกฝนทั้ง 4 ทักษะให้มี

ความชำนาญและแม่นยำ การเรียนภาษานักศึกษาคงจะใช้วิธีนั่งฟังผู้สอนไปเฉย ๆ จนจบชั่วโมงนั้นไม่ได้ หากมีปัญหาควรซักถามผู้สอนทันที และจะต้องกลับไปทบทวนความรู้ ด้วยการฝึกหัดจริงอยู่ในขณะที่นั่งฟังคำบรรยาย นักศึกษาอาจจะไม่พบปัญหา เพราะนั่งฟังคำสอนก็ดูจะราบรื่นและเข้าใจดี อย่างไรก็ตามนักศึกษาอาจจะพบว่า “ปัญหามักจะเกิดขึ้นในขณะที่มีการปฏิบัติจริง” ฉะนั้น จึงขอฝากหลักการเรียนภาษาไว้กับนักศึกษาข้อหนึ่งว่า ควรลงมือ “ปฏิบัติ” ต่อความรู้ที่ได้เรียนมาแล้วจากห้องเรียน โดยเฉพาะ การอ่านและการเขียน นักศึกษาได้เรียนรู้ทฤษฎีไวยากรณ์จากผู้สอนเมื่อลงมือทำแบบฝึกหัด นักศึกษาจะพบว่าปัญหาเกิดขึ้น และทำแบบฝึกหัดไม่ได้บ้าง กรณีเช่นนี้จะเกิดขึ้นเสมอ ดังนั้นผู้เขียนจึงขอให้นักศึกษาได้หมั่น “ฝึกฝน” และ “ปฏิบัติ” กับบทเรียนที่ได้เรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ เพื่อจะได้ไม่เกิดปัญหาอีกต่อไป

ลักษณะของผู้เรียนภาษาที่ดี

1. ผู้เรียนภาษาต้องสนใจเรื่องความหมาย

การที่ผู้เรียนจะเข้าใจข้อความต่าง ๆ ได้มากน้อยเพียงใดนั้น ผู้เรียนจะต้องทราบความหมายของถ้อยคำต่าง ๆ ที่เรียงกันอยู่ในประโยค ตลอดจนสามารถทราบความหมายที่ซ่อนเร้นอยู่ในประโยคเหล่านั้นได้อย่างดี ทั้งนี้โดยโยงความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์เข้ากับสถานการณ์ที่ข้อความเหล่านั้นปรากฏอยู่ ยกตัวอย่างเช่น นักเขียนชาวชาวอเมริกันต้องการจะได้ข้อมูลลับ ๆ ของทางราชการจากนักการเมือง จึงกล่าวกับนักการเมืองว่า “Play ball with us and we'll play ball with you.”

ซึ่งในประโยคนี้จะมีความหมายซ่อนเร้น ผู้เรียนจำเป็นต้องโยงความหมายซ่อนเร้นให้เข้ากับสถานการณ์ ซึ่งเป็นเรื่องของการเมืองให้ได้ ในที่นี้

play ball ก็หมายถึง นักการเมืองต้องให้ข่าวสารที่เป็นความลับของทางราชการแก่นักเขียน

ส่วน play ball with you ก็หมายถึง นักข่าวก็จะให้ของตอบแทน ซึ่งอาจจะเป็นเงินหรือสิ่งของอื่นให้

2. ผู้เรียนภาษาที่ดีจะต้องเดาความหมายเป็น

หมายความว่า เมื่อผู้เรียนได้เห็นภาษา หรือข้อความใด ๆ ที่ตนไม่สามารถจะเข้าใจได้ ก็ควรจะต้องหัดเดาความหมายของข้อความนั้น ๆ ดู อาจต้องอาศัยความรู้ทางไวยากรณ์เข้าช่วยบ้าง หรืออาจจะอาศัยข้อความข้างเคียงมาช่วยในการเดาความหมายบ้าง การเดาให้ถูกต้องขึ้นอยู่กับความรู้หลายประการ เช่น ความรู้พื้นฐานด้านไวยากรณ์ ความหมายศัพท์ ตลอดจน

ความรู้เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่ข้อความนั้นพาดพิงไปถึงอีกด้วย นอกจากนี้ต้องหัดสังเกต เครื่องชี้แนะความหมายของคำต่าง ๆ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์จากการเรียนภาษาทั้งสิ้น และสามารถนำไปใช้ในการอ่านหนังสือพิมพ์ ตำรา หรือนิตยสารอื่น ๆ ได้ เมื่อการอ่านแตกฉานก็จะนำไปสู่การเขียนที่ดีต่อไปได้

3. ผู้เรียนภาษาที่ดีต้องมีการสื่อสารและการแสดงออก

ในที่นี้หมายความว่า ผู้เรียนควรจะได้มีโอกาสใช้ภาษาที่เรารู้เป็นเครื่องสื่อสารได้ ทั้งการพูดและการเขียน ความต้องการประการแรกก็คือ ต้องการให้ผู้เรียนได้แสดงออก เพื่อให้ผู้สอนได้รับรู้ว่า ผู้เรียนมีความสามารถในด้านภาษาไปมากน้อยเพียงใด ในด้านการพูด ผู้เรียนสามารถออกเสียง คำต่าง ๆ ได้ถูกต้องชัดเจนเพียงใด สามารถใช้ข้อความต่าง ๆ ได้-ตอบ ได้ถูกต้องและเข้ากับสถานการณ์เพียงใด ในด้านการเขียนก็จะแสดงให้เห็นถึงความสามารถในด้านสะกดตัว การใช้คำได้ถูกต้องและถูกหลักทางไวยากรณ์ การได้แสดงออกในสิ่งเหล่านี้ ก็เปรียบได้ว่า ผู้เรียนมีความพยายามที่จะสื่อสารกับผู้สอนก่อนในระยะต้น ว่าสื่อสารเป็นที่ เข้าใจกันหรือไม่ เพื่อจะได้มีโอกาสตรวจสอบความถูกต้องได้ หากการสื่อความหมายของผู้เรียนได้ผลดี ก็จะทำให้เกิดกำลังใจและความตั้งใจศึกษาวิธีการใหม่ต่อไป

4. ผู้เรียนภาษาที่ดีต้องใช้ภาษาอย่างสม่ำเสมอ

เรื่องภาษาเป็นสิ่งที่จะต้องได้รับการฝึกฝนเป็นประจำ ทั้งในการออกเสียง และฝึก การเขียนประโยคต่าง ๆ ผู้เรียนจะต้องหาโอกาสฝึกฝนเพิ่มเติมนอกห้องเรียน ฝึกฝนการฟังภาษา จากการดูภาพยนตร์เสียงในฟิล์ม หาโอกาสได้ใช้ภาษาพูด พูดกับเจ้าของภาษาหรือเข้าร่วม ทำกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้มีการฝึกพูดภาษา นอกจากนี้ก็ฝึกการอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ อย่างสม่ำเสมอ เมื่ออ่านเรื่องใดจบก็ควรฝึกฝนเขียนสรุปเรื่องทีอ่านเป็นภาษาอังกฤษสั้น ๆ หากได้ทำสิ่งเหล่านี้เป็นนิสัยแล้ว เชื่อได้ว่านักศึกษาจะต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถในด้าน ภาษาที่ดีคนหนึ่งอย่างแน่นอน

5. ผู้เรียนภาษาที่ดีต้องมีความคิดสร้างสรรค์

ความรู้เรื่องภาษาข้อหนึ่งกล่าวว่า ภาษาเป็นสิ่งที่มีชีวิต จึงมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา โดยหลักความจริงข้อนี้เอง ผู้เรียนจึงต้องรู้จักปรับปรุงตนเองในด้านภาษาอยู่เสมอ จะต้องหมั่นศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมทางภาษา ศึกษารูปแบบ หรือสไตล์ในการเขียน ตลอดจนจน การใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับสถานการณ์ จะต้องรู้จักปรับปรุงตนเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมและ สังคมได้ รู้จักฝึกหัดควบคุมการใช้ภาษาพูด และภาษาเขียนของตนเองให้เป็นที่ยอมรับของ สังคม แม้ว่าในบางครั้งจะพบว่าสังคมบางแห่งจะมีการใช้ภาษาไม่เหมือนกับสิ่งที่ตนได้ศึกษา มากก็ตาม

ผู้เรียนภาษาควรศึกษาโครงสร้างของภาษา

การศึกษาโครงสร้างของภาษามีความจำเป็นหรือไม่

คำตอบแน่ชัดอยู่ในตัวของมันเองแล้วว่าจำเป็นอย่างยิ่ง โดยหลักการแล้ว น่าจะถามว่า จำเป็นอย่างไร จากบทความของศาสตราจารย์โรเบิร์ต โพลเซอร์ ซึ่งเป็นศาสตราจารย์ทางการศึกษาและภาษาศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยแอสตันฟอร์ด ได้เน้นความสำคัญของโครงสร้างของภาษาโดยได้กล่าวว่า การที่คนสามารถเข้าใจภาษาทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนได้นั้นเป็นผลมาจากการทราบความหมายของ โครงสร้างที่มีอยู่ในถ้อยคำที่ใช้เป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่า หากผู้ใดไม่มีความรู้ ความเข้าใจในโครงสร้างแล้ว บุคคลผู้นั้นก็ไม่สามารถจะสื่อความหมายทั้งการพูด และการเขียน ให้เป็นที่เข้าใจของผู้อื่นได้เลย นอกเหนือไปจากความรู้ ด้านโครงสร้างแล้ว ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ และความรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ ก็มีความจำเป็นเท่าเทียมกัน อนึ่ง ความรู้เพียง 2 ประการก็อาจช่วยให้คนเราเกิดความรู้ประการที่ 3 ตัวอย่างเช่น การเดาความหมายศัพท์ หากคน ๆ นั้นมีความรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ และความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างอยู่ก็จะช่วยให้สามารถเดาความหมายศัพท์ ที่มีอยู่ในถ้อยคำหรือข้อเขียนนั้น ๆ ได้ ในที่นี้จะขอยกตัวอย่างคำศัพท์ภาษาอังกฤษคำเดียว อาจมีความหมายได้หลายอย่างซึ่งขึ้นอยู่กับสถานการณ์ เช่นคำว่า **turn** อาจจะมี ความหมายได้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

After four years, the Dean had to **turn out of the position** = มีความหมายว่า ออกจากหน้าที่

Don't forget to **turn out the gas** when finishing cooking

มีความหมาย ดับกาซ

The weather **turns out to be fine.**

มีความหมายว่า อากาศดี

จะเห็นได้ว่าความรู้ด้านคำศัพท์ก็ดี ด้านโครงสร้างก็ดี ต่างก็มีความสำคัญต่อการเขียนมากเท่า ๆ กัน เพราะการเขียนเป็นการสื่อความหมายกับบุคคลที่เราติดต่อกันเป็นส่วนตัวไม่ได้ ดังนั้น จึงจำเป็นต้องเขียนให้ชัดเจน ถูกต้องตรงตามกฎไวยากรณ์ให้มากที่สุด เพื่อให้นักศึกษาได้ตระหนักถึงความสำคัญในการเขียนอย่างแท้จริง ขอให้พิจารณาคำถามและคำตอบต่อไปนี้ว่าประโยคใดที่จะตอบคำถามของแต่ละข้อได้ดีที่สุด ส่วนอีกประโยคหนึ่งที่มีการเขียนคล้ายคลึงกันมากนั้นมีความหมายอย่างไร ทำไมจึงไม่ใช่คำตอบของคำถามในแต่ละข้อ จงพยายามหาข้อแตกต่างของประโยคในข้อ a และ b แล้วนำมาเปรียบเทียบกันดูว่าให้ความหมายที่แตกต่างกันอย่างไร เมื่อนักศึกษาได้เห็นข้อแตกต่างในการเขียนตลอดจนความหมายที่แตกต่างกันแล้ว คงจะทำให้ให้นักศึกษามองเห็นความสำคัญของการเขียนให้ถูกไวยากรณ์กับการใช้เครื่องหมาย

ให้ถูกต้องขึ้นมาบ้าง และก็ควรจะเป็นเครื่องเตือนใจให้มีความระมัดระวังในงานการเขียนเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม หรืออย่างน้อยก็ช่วย **ทำให้งานการเขียนมีข้อผิดพลาดน้อยลง**

To help you see just how important standard English is to written communication, examine the pairs of sentences below and answer the questions in each case.

1. Which sentence indicates there might be a plot against Ted?
 - a. We should leave, Ted. These fumes might be poisonous.
 - b. We should leave Ted. These fumes might be poisonous.
2. Which sentence encourages self-mutilation?
 - a. Leave your paper and hand in the dissecting kit.
 - b. Leave your paper, and hand in the dissecting kit.
3. Which sentence indicates that the writer has a weak grasp of geography?
 - a. As a child, I lived in Lake Worth, which is close to Palm Beach and Alaska.
 - b. As a child, I lived in Lake Worth, which is close to Palm Beach, and Alaska.
4. In which sentence does the dog warden seem dangerous?
 - a. Foaming at the mouth, the dog warden picked up the stray.
 - b. Foaming at the mouth, the stray was picked up by the dog warden.
5. Which announcer was probably fired from the job?
 - a. Outside the Acadetny Awards theater, the announcer called the guests names as they arrived.
 - b. Outside the Academy Awards theater, the announcer called the guests' names as they arrived.
6. On the basis of the opening lines below of two student exam essays, which student seems likely to earn a higher grade?
 - a. Defense mechanisms is the way people hides their inner feelings and deals with stress. There is several types that we use to be protecting our true feelings.
 - b. Defense mechanisms are the methods people use to cope with stress. Using a defense mechanism allows a person to hide his or her real desires and goals.
7. On the basis of the following lines taken from two English papers, which student seems likely to earn a higher grade?
 - a. A big problem on this campus is apathy, students don't participate in college activities. Such as clubs, student government, and plays.
 - b. The most pressing problem on campus is the disgraceful state of the student lounge area. The floor is dirty, the chairs are torn, and the ceiling **leaks**.

8. On the basis of the following sentences taken from two employee reports, which worker is more likely to be promoted?
 - a. The spring line failed by 20 percent in the meeting of projected profit expectations. Which were issued in January of this year.
 - b. Profits from our spring line were disappointing. They fell 20 percent short of January's predictions.

9. On the basis of the following paragraphs taken from two job application letters, which job prospects would you favor?
 - a. Let me say in closing that there are an array of personal qualities I have presented in this letter, together, these make me hopeful of being interviewed for this attractive position.
sincerely yours'
Brian Davis
 - b. I feel I have the qualifications needed to do an excellent job as assistant manager of the jewelry department at Horton's I look forward to discussing the position further at a personal interview.
Sincerely yours,
Richard O'Keeney

นักศึกษาควรจะเห็นความแตกต่างทั้งในด้านการเขียนและความหมายของแต่ละประโยคในข้อ a และ b แล้ว เมื่อพิจารณาให้รอบคอบก็จะพบว่าประโยคในข้อ a ทั้งหมดนั้นเป็นประโยคที่มีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ต่าง ๆ เช่น การใช้เครื่องหมายผิด คำขยายวางไว้ผิดที่ และคำบางคำสะกดผิด เป็นต้น ผลของการเขียนผิดก็คือทำให้สื่อความหมายไม่เป็นที่เข้าใจกัน เกิดการเข้าใจผิด และถ้าหากเป็นการเขียนจดหมายสมัครงานด้วยแล้ว ก็อาจทำให้ตกงานได้ง่าย ส่วนประโยคในข้อ b คือประโยคที่ถูกต้องตามกฎไวยากรณ์และให้ความหมายที่ดี ดังนั้น การเขียนภาษาอังกฤษจึงต้องใช้ความระมัดระวัง ความรู้และความรอบคอบ นักศึกษามีความสามารถเขียนประโยคต่าง ๆ ให้ได้ดีหากมีการฝึกเขียนในด้าน Sentence skills